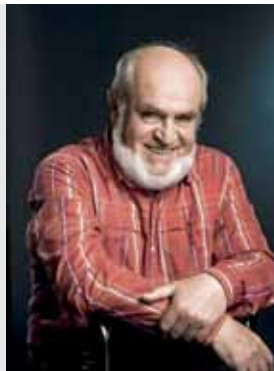

V SPOMIN

Miro Podjed

1944–2012

Vse nas je pretresel in presenetil nepričakovani odhod Mira Podjeda. Priljubljeni igralec v Slovenskem ljudskem gledališču v Celju, odlikovanec Mestne občine Celje, vztrajni kolesar, ne oziraje se na vreme in letni čas po Ljubljanski cesti med domom in gledališčem, prijetni znanec iz bližnje trgovine, prijatelj, srečanje s katerim ti je zjasnilo nebo ter olepšalo dan, in ne nazadnje tudi vztrajni planinec, v čigar družbi smo se vedno prijetno počutili. Bil je dolgoleten član Planinskega društva Celje – Matica, Planinskega društva Ojstrica Celje in Planinskega društva Zavoda za zdravstveno varstvo Celje. Kadarkoli ga je kdo prosil za pomoč na občnih zborih, jubilejnih slovesnostih in drugih prireditvah, je z veseljem sodeloval. Prišel je sodelovat na primer na Okrešelj, ko smo leta 2008 pripravili praznik ob stoletnici Frischaufovega doma, in se naslednji dan v gosti megli čez Savinjsko in Jezersko sedlo povzpел do vstopa zavarovane poti na Križ, kjer je recitiral ob odkritju plošče v spomin Franu Kocbeku in graditeljem. Rad se je odzval tudi s prispevkom na nedavni proslavi ob 80. obletnici Gorske reševalne službe Celje, ko je recitiral Zorzutovo Zašlo je sonce za Ojstrico. Spominjam se ga s Snežnika še iz časov zimskih pohodov, ki se jih je rad udeleževal. Zadnjič smo bili gori marca pred tremi leti. Sijal je od veselja nad prostranimi razgledi od Istre s Kvarnerjem pa do Grintovcev in zmogetel je ne ravno kratko prečkanje v globokem snegu od Sviščakov do gradu Snežnik.

Živo mi je Miro ostal pred očmi na Matkovi kopi. Že v dolini je obležal prvi jesenski sneg. Na Kopi je vladala pravcata zima in naša oblčila so zaradi ruševja postajala čedalje bolj premočena. Sestop se je zavlekel v temno noč, našega igralca pa je naslednji dan čakala nova uprizoritev. Ni se bal poledenele strmine, skrbelo ga je le, da se bo prehladil in izgubil svoj žlahtni glas. A vse se je dobro izteklo. Še lansko jesen smo skupaj šli na Ter. To je čokat, a ne visok izrh vipavske Švice, ki ga ožema presušena rečica Raša na meji med Vipavsko dolino in Krasom. Spotoma smo si ogledali še Štanjel na Krasu in Kobdilj, rojstni kraj Maks Fabianija, na koncu pa malce pokramljali v osmici na Vrabčah. V prijetnem spominu je Miru ostal zapisan daljši planinski izlet na gorati ognjeniški otok Madeira sredi Atlantika z vzponom na najvišji vrh Pico Puvio. Udeležil se ga je v družbi s planinci Ojstrice. Nič manj ni cenil domačih hribov okoli Celja in okoli Bleda. Tudi letos je bil med udeleženci vsakoletnega pohoda po Žerdonerjevi poti. Zanj skrbe planinci Ojstrice, poteka pa čez Slomnik v bližini Celja. Z istim društvom (Ojstrico) je Miro želel priti na najvišje vrhove jadranskih otokov. Pelješac je sicer le polotok, a na njegovem najvišjem vrhu Sv. Ilija je stal vsaj petnajstkrat. Nazadnje je bil Sv. Ilija zanj usoden. Kako nepredvidljiva so naša pota!

Kolikokrat smo bili skupaj v gorah v zadnjih dveh desetletjih. Kaj bi še našteval! Omenil sem komaj nekaj utrinkov iz zadnjih nekaj let. Spomnil se bom le še planinskega izleta na Watzmann, slovečo goro na nekdanjem Solnograškem. Bilo je pred 15 leti in Mira ni bilo zraven, pač je za Watzmann pridobil svojo hčer, tedaj maturantko Nino. Navzlic novozapadlemu snegu je s sošolko dosegla predvrh Hocheck. Spominsko ploščo pred planinskim domom in Staničev kot v njem smo odkrili šele nekaj let pozneje. Kadar izgubimo drago osebo, umre tudi del nas samih. Miro Podjed nam bodi vzor medsebojnih odnosov.

Tone Primožič, PD Celje – Matica

V SPOMIN

Roman Hlebanja

1959–2012

V začetku septembra smo se na pokopališču v Kranjski Gori poslovili od Romana Hlebanje. Čprav smo vedeli, da bo prišel konec zaradi neizprosne bolezni, ki ga je izčrpavala, nas je pretresla vest, da se je njegovo življenje končalo v 53. letu starosti sredi načrtov in neizpoljenih želja. Po končani osnovni šoli je odšel po nova znanja na srednjo elektro šolo v Ljubljano. Zaradi nesreče v mladosti je žal kmalu okusil tudi tegobe življenja. Ves čas je sebi in drugim dokazoval, da zmore vse brez kakršnekoli pomoči. Nihče od nas ni vedel, koliko truda in moči je potreboval pri delu in pri vzponih na težje dostopne vrhove. Po končanem šolanju se je zaposlil v gradbenem podjetju Gradbinec. Po enaindvajsetih letih dela je tako kot ostali zaposleni doživljal stisko delavcev, katerih podjetje je šlo v stečaj.

Po nekaj mesecih je ponovno našel zaposlitev v novem gradbenem podjetju Gradbinec, ki je bilo v lasti Primorcev. Sredi zrelih let je pričel s študijem mehatronike. Ob 50. rojstnem dnevu je tako praznoval dva jubileja, rojstni dan in zaključek študija. Pridobil si je naziv inženir mehatronike. Gospodarska Zbornica Slovenije mu je leta 2008 podelila srebrno priznanje za inovacijo *Skladiščni preizkuševalnik izpravnosti kablov*.

Poleg dela in družinskih obveznosti je rad zahajal v gorski svet. Starša Andrej in Marta sta mu že v otroških letih približala lepote narave in ga navdušila za hojo po hribih. Z desetimi leti je namreč že postal član Planinskega društva Gozd Martuljk. Od leta 1993 je bil član upravnega odbora in markacist. Skrbel je za planinske poti, ki jih ima v upravljanju naše planinsko društvo. Veliko akcij in dela je opravil kar sam, večkrat pa so mu pri markiranju in nadelavi poti pomagali tudi njegovi otroci. Bil je tudi eden izmed idejnih vodij za postavitev umetne plezalne stene. Vložil je veliko prostovoljnega dela pri sami postavitvi stene in pleskanju jeklene konstrukcije. Vedno je sodeloval pri organizaciji sankarskih tekem, smučarskih tekem pod Špikom in pri kurjenju kresa pod Špikom. Prav tako je v bivak namestil solarni sistem in vedno pomagal na delovnih akcijah, ki smo jih imeli pri bivaku pod Špikom. Za svoje aktivno delo v društvu je prejel bronasto in srebrno priznanje Planinske zveze Slovenije. Njegov smisel za humor in dobra volja sta bila nalezljiva, bilo je prijetno v njegovi družbi doma in vrh gora.

Sedemnajsti november 2011, ko je izvedel za svojo bolezen, je njemu in njegovim najdražjim spremenil življenje. Kljub jekleni volji je v bitki z boleznijo žal izgubil. Njegova družina mu je ves čas stala ob strani in omogočila njemu in sebi, da se je lahko v domačem okolju mirno poslovil. Zelo dejavno je soustvarjal mozaik delovanja Planinskega društva Gozd Martuljk in za njim bo ostala vrzel, ki jo bomo težko nadomestili. Hvala ti za tvoj čas, za tvoje delo, za tvoj trud in dobro voljo.

Oti Mertelj